

„Hvordan var forøvrigt dit Indtryk?“

„Det samme som af hele Byen. Alting synes mig ganske uforandret og alligevel saa besynderlig nyt. Men det forstaar du vistnok heller ikke. — Jeg saa forresten ogsaa et Glimt af din Kusine. Hun dansede med en blond Herre, som jeg ikke kendte. Du skulde ikke tilfældigt vide, hvem det var?“

„Jo, det var Karsten From — Portrætmaleren. Men han er maaske først kommen i Skuddet efter din Tid.“

„Vil du for en Gangs Skyld svare paa et indiskret Spørgsmaal? Er den Herre din Kusines nye — hvad skal jeg sige — Ven? Det saa saadan ud.“

„Jeg veed ingenting. Men siden du nu har spurgt, saa kan jeg gerne fortælle dig, at der snakkes om en Forlovelse.“

Torben Dihmer nikkede tavs. Han sad stadig med Armene paa Bordet og drejede paa sit halvtømte Glas.

„En Kunstner altsaa. Det havde jeg nu mindst tænkt. Han saa forresten ogsaa nok saa meget ud som en Cirkusartist. Jeg havde i Grunden ventet et aneligere Resultat af saa mange Aars samvittighedsfulde Prøvelse.“

Professoren trak paa Skuldren.

„Jeg deler heller ikke min Kusines Smag i dette Tilfælde. Hun er lidt uberegnelig. Men hvad skal man sige? Kærligheden suspenderer Fornuften. Den anerkender den simpelthen ikke. Det er vel netop Charmen ved den.“

Torben Dihmer nikkede igen.

„Du har ubetinget Ret. Paa dette ene Omraade er vi Forstandsmennesker lykkeligvis endnu inkonsekvente. — Men nu kommer dine Patienter,“ sagde han, da han hørte det ringe i Forstuen. „Saa vil jeg gaa. Vi ses snart igen.“

Professoren fulgte ham ud. Paa Vejen lagde han Mærke til, at Vennen trak lidt tungt paa det højre Ben.

„Du glemmer vel ikke at tage dine Piller regelmæssigt?“ sagde han. „Du husker nok, at du straks vil spore det, dersom du i den Henseende forsømmer dig selv blot et Par Dage.“

„Jeg veed det,“ svarede Torben Dihmer lidt kort.